

אם בישראל

שבת מנוחה

דברי חיזוק לאם היהודייה

מעין עולם הבא

אמרו ישראל לקב"ה: רבש"ע, הראנו דוגמא של עולם הבא. משיב הקב"ה ואומר להם: זה שבת, שהוא אחד משישים של עולם הבא שכולו שבת.

(אותיות דרבי עקיבא)

השבת היא בריאה בפני עצמה – עולם המנוחה. אין המכוון למנוחה עצלנית, מתה, שהיא כיליון, אלא למנוחה מן הגשמיות. מנוחת הנפש הזאת היא עצם חיי הרוחניות, והיא ההשתלמות לקראת גילוי השכינה בעולם הזה. זוהי שלמות הבריאה.

(מכתב מאליהו / הרב דסלר)

שבת היא מעין עולם הבא, וכמו שהעולם הבא הוא עולם התענוג, צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה, כך גם כאן, בשבת, אנו מתענגים, בדברים הקשורים לגוף, מכיוון שזו השגתנו כאן.

והתענוג האמיתי והעיקרי של שבת הוא מנוחת שבת, שהיא מציאות שבה האדם דבוק לגמרי בבוראו ואינו זז ממנו, אפילו לא כדי להגיד מילה מיותרת, שהרי "בקושי התירו שאילת שלום בשבת". אין מלאכה, כי כל מלאכתך כאילו היא עשויה. זוהר של פנימיות קורן לתוך כל פינה של יום השבת.

(עלי שור / הרב ש' וולבה)

והתענג על ד'

שבת היא יום שבו הכל שובת. אין דבר אחר שקיים בעולם מלבד הקב"ה. זו ההקדמה לצורת חיו של יהודי. גוי יכול לקיים את כל המצוות, אך "גוי ששבת חייב מיתה" (סנהדרין נח, ע"ב) ביום זה אין טלפון, אין כלי תקשורת, אין מגזינים. הכל בטל! מדוע? כדי לתת לנו זמן מיוחד להתייחד רק עם הקב"ה.

וכאשר עוזבים את כל הדברים הללו, מוצאים את "והתענג על ד'", את המתיקות המופלאה הטמונה בחיים עם הרבש"ע. או אז יגלה האדם כמה טוב לחיות עם הרבש"ע.

(הרב פינקוס / אוהל מרים)

לולא יום השבת – מתי היה האדם נח מעמלו, מתי היה מתבונן בנפשו, מתי יכלו אוזניו להיות כרויות לשמוע את קול ד' – "אייכה!?"

רק הקב"ה נותן מנוחה לרוחו של האדם: "יכירו בניך וידעו כי מאתך היא מנוחתם", השבת הרעבון לקניינים חומריים, ושביעה רוחנית.

בשבת נבראה הבריאה של "מנוחת שבת", ניטע בעולם כוח המנוחה הנפשית. "ויינפש – מנוחת הנפש".

(הרבנית ר' לפידות / שירת הבית היהודי)

שביתת השבת

"ועשית כל מלאכתך", "כשתבוא שבת יהא בעיניך כאילו כל מלאכתך עשויה, שלא תהרהר אחר מלאכה". (רש"י, שמות כ, ט) כל מלאכתנו עשויה? וכי איך זה אפשר? הרי יודע האדם שכמה וכמה דברים הניח באמצעתם בערב שבת, ויצטרך לסיימם בשבוע הבא?

אך דבר זה נדרש מהאדם, שהתדבקו בקדושת השבת תהיה כה גדולה, שאף אם יעמוד בערב שבת באמצע עסק גדול ומטריד מאוד, משייכנס השבת לא ימצא בנפשו שום נטיית רצון להרהר בו כלל, כי לעומת עוצם קדושת השבת כל דברי העולם הזה כאין וכאפס נחשבים לו.

(מכתב מאליהו / הרב דסלר)

בשבת שובתים ומכריזים שהעולם ומלואו באמת אינו קיים במציאות לעומת אלוקותו של הבורא.

הנה רואה אתה מישהו יושב על כסא נוח ביום השבת ושותה כוס תה. תשאלהו: מה קרה לך?! איך זה שאינך יוצא להשקות את השדה, וכי אינך יודע על השרב הנורא בחוץ, הרי עד מחר הכל יתייבש ויהיה לך הפסד מרובה עד שכל השנה לא יהיה לך מה לאכול...

והוא ישיב לך: אין שום שדה, ואין שום עולם! יש רק אלוקים. אם ירצה, יחיה ויפרנס אותי, ואם לאו, לא תועיל לי כל השתדלות, שרק הוא הנמצא האמיתי בעולם.

אם כן, השביתה בשבת מורה על ביטול כל חוקי הטבע למציאות האלוקית.

(הרב פינקוס / שבת מלכתא עמ' סה)

בחיך המשפחה

במשך ימי השבוע בדרך כלל אין ההורים פנויים דיים למלאכת החינוך. האבא טרוד מחוץ לכותלי הבית, ואף האמא עסוקה בדרך כלל בצרכיהם הגשמיים של ילדיה ואינה מספיקה להקדיש להם את תשומת הלב הנדרשת.

יום השבת הוא ההזדמנות הנהדרת של האב והאם להתייחס לילדים באהבה ובחום, ולהוות להם דוגמא בכל העניינים. אבל אם היום הקדוש הזה הופך ליום של הקפדה יתירה על הילדים, ואם דווקא בשבת מעירים ההורים לילדיהם על כל צעד ושעל, עלולים הם לאבד במו ידיהם גם את ההזדמנות הזאת.

כדי לא לקלקל את האווירה, יידעו ההורים הנבונים להתאפק ולא להעיר על כל דבר, אלא אדרבא, ישימו לב יותר למעלותיהם של הילדים, וידגישו אותם בפניהם. את החסרונות ישאירו לפעם אחרת.

(הרב זילברשטיין / עלינו לשבח ב)